

рахъ лѣтото. Вѣрвахъ, че края е близко и ще се върна. Това, за нещастие не стана. Азъ имамъ една малка заплата и отъ това съмъ доволенъ. Но дългата безработица досега съвсемъ ме разори и съсипа. Изпаднахъ много. Не мисля толкозъ за облъкло, което е съвсемъ опърпано, но ще се търпи. Лошото и най-тежкото е, че зимата иде, а на това отгоре, като всички бедни хора, ние въ къщи следъ 15—20 дни отъ двама ще станемъ трима. Какво не трѣбва, за какво не се харчи при такъвъ случай. Заплатата си е заплата, но за тия извънредни разходи и за зимовище заплата нищо не може да помогне . . .

Съ поздравъ, твой Йорданъ,

Едвамъ постѣпилъ на работа, ето той бива съкратенъ:

Варна, 11. XI. 1919 г.

Драги Григоре,

Макаръ опитътъ и миналото да ми вдъхва малко надежда, все пакъ принуденъ съмъ отново да се обърна къмъ тебе, защото онзи, който се дави и за сламка се лови. Азъ бѣхъ досега чиновникъ — делегатъ въ Варна на Комисията за бѣжанцитѣ (тая комисия е при Министерството на вътрешнитѣ работи, председателъ Г. Палашевъ).